

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

Mgr R.G.,
bytem xxx,

proti

žalované

Česká advokátní komora
se sídlem Národní třída 16, Praha 1,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 6. 2022, č. j. K 140/2019,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 13. 6. 2022, č. j. K 140/2019, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč a to ve lhůtě 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Kárným rozhodnutím České advokátní komory jako správního orgánu prvního stupně ze dne 3. 3. 2000, sp. Zn. K 140/2019, byl žalobce uznán vinným kárným proviněním, kterého se dopustil tím, že ačkoliv jako obhájce obžalované J.V. v její trestní věci vedené u Okresního soudu ve Frýdku-Místku, pod spisovou značkou xxx, v níž se jednalo o nutnou obhajobu, byl již dne 11. 10. 2018 vyrozuměn o termínu konání veřejného zasedání nařízeného na den 8. 11. 2018 v 8.00 hodin u Krajského soudu v Ostravě a poté, co se dne 8. 11. 2018 dostavil k tomuto veřejnému zasedání, jemuž jeho klientka, obžalovaná J.V. nebyla přítomna, soudu sdělil, že z důvodu své účasti na jiném jednání u téhož soudu, se z tohoto veřejného zasedání před 8:30. hodin vzdálí, přičemž přes upozornění předsedkyně senátu, že jeho účast u veřejného zasedání je ze zákona povinná a přes její výzvu, aby se z veřejného zasedání nevzdaloval po jeho přerušení v 8:21. hodin za účelem porady senátu, se z veřejného zasedání svévolně vzdálil, v důsledku čehož muselo být veřejné zasedání odročeno.
2. Kárný senát žalované dospěl k závěru, že žalobce při výkonu advokacie nejednal svědomitě, nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, nedodržoval pravidla profesionální etiky, které mu ukládají povinnost všeobecně poctivým, čestným a slušným chováním přispívat důstojnosti a vážnosti advokátního stavu, povinnost vůči soudům, jakož i vůči osobám, které plní jejich úkoly, zachovávat náležitou úctu a zdvořilost, čímž porušil § 16 odstavec 2 zákona č. 85/1996 Sb. O advokacii (dále jen „zákon o advokacii“) a § 17 zákona o advokacii ve spojení s článkem čtyři odstavec 1 a čl. 17 odstavec 1 usnesení představenstva české advokátní komory číslo 1/1997, věstníku, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „etický kodex“) a za to mu bylo uloženo napomenutí, a dále povinnost zaplatit částku 8 000 Kč jako náhradu nákladů kárného řízení.
3. Žalobce podal proti rozhodnutí kárného senátu žalované odvolání, o kterém zamítavě rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. V podané žalobě žalobce shrnul skutkový stav, který prohlásil za nesporný. Uvedl, že jako zvolený obhájce klientky J.V. byl předvolán a skutečně se účastnil dne 8. 11. 2018 veřejného zasedání v její trestné věci, kde měla postavení obžalované trestně stíhané pro trestný čin zpronevěry podle § 10 odst. 1 písmeno c), § 248 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákona. Jeho klientka byla rozsudkem nalézacího soudu - Okresního soudu ve Frýdku-Místku, ze dne 13. 4. 2018, sp. zn. xxx zproštěna obžaloby podle § 226 písmeno c) tr. řádu, státní zástupce si proti rozsudku odvolání nepodával, odvolání bylo podáváno pouze ze strany obžalované, která se domáhala lepšího důvodu zproštění v odvolacím řízení. S ohledem na zákaz reformace in peius nemohlo trestní řízení pro obžalovanou tedy dopadnout hůře, zprošťovací rozsudek měla jistý. Veřejné zasedání započalo v 8:00. hodin. Žalobce byl tohoto veřejného zasedání účasten, přičemž v jeho průběhu jednací sál opustil, aby mohl přejít do jiné jednací síně k soudnímu jednání téhož soudu a k zastupování jiného klienta. Měl za to, že účast u veřejného zasedání není v daném případě nutná. Předsedkyní senátu byl upozorněn, že se z veřejného vzdalování nesmí vzdalovat, v době přerušení veřejného zasedání odešel zastupovat jiného klienta, což vedlo k tomu, že trestní soud veřejné zasedání odročil.
5. V podané žalobě žalobce namítl, že žalovaná se řádně nevypořádala s jeho argumentací prezentovanou v průběhu kárného řízení a její přijaté závěry jsou chybné.

6. V prvé žalobní námitce žalobce podal výklad institutu nutné obhajoby a přítomnosti obhájce u veřejného zasedání o odvolání v případech nutné obhajoby ve smyslu § 263 tr. řádu. Výklad § 263 odst. 3 tr. řádu, jak jej žalovaná zaujala, žalobce považuje za chybný, má za to, že účast obhájce u veřejného zasedání povinná nebyla, povinné je pouze zastoupení obžalovaného v případě nutné obhajoby podle § 36 tr. řádu, tato povinnost však sama o sobě obhájci žádnou povinnost účasti u veřejného zasedání neukládá, jinak řečeno, povinnost mít obhájce, jak je deklarovaná v § 263 odst. 3 tr. Řádu nesmí být zaměňována s povinností přítomnosti obhájce u veřejného zasedání. Jedná se o dvě zcela odlišné věci, povinnou účast obhájce u hlavního líčení nelze z § 36 odst. 3 tr. řádu dovodit, z toho vyplývá, že tím spíše nelze pro účast u veřejného zasedání dovodit tuto povinnost z § 263 odst. 3 tr. řádu. Toto ustanovení zakotvuje existenci zvoleného či ustanoveného obhájce v průběhu veřejného zasedání, nezakotvuje však povinnost účasti obhájce u tohoto veřejného zasedání. K tomu, aby byl obhájce povinen se veřejného zasedání účastnit, musela by taková povinnost být přímo zakotvena v tr. řádu.
7. Žalobce setrval na tvrzení, že jeho účast u veřejného zasedání povinná nebyla, proto nemohl porušit své povinnosti advokáta tím, že po celou dobu veřejného zasedání nesetrval v jednací síni.
8. Ve druhé žalobní námitce odkázal na argumentaci, kterou použil ke své obhajobě v kárném řízení s tím, že u něj absente naplnění subjektivní stránky.
9. Odkázal na jiné veřejné zasedání konané u Krajského soudu v Ostravě, konkrétně konaného dne 13. 6. 2018 ve věci vedené podpisovou značkou 7 To 279/2017, kde mu předseda senátu umožnil z jednací síně v průběhu veřejného zasedání odejít a pokračoval v nepřítomnosti žalobce jako obhájce. Žalobce měl tedy legitimní očekávání, že stejně bude postupovat také senát 3 To ve věci jeho klientky J.V.. Pokud by jej tento senát předem informoval o tom, že dle jeho právního názoru je jeho účast povinná, vyřešil by celou situaci substitucí za stavu, kdy mu toto stanovisko bylo prezentováno až v rámci veřejného zasedání, se ocitl v pozici, že buď odejde z jednací síně v trestní věci, kde šlo jen o důvod zproštění, anebo se nedostaví k hájení zájmu klienta v důležité obchodní věci. Volil řešení s nejmenšími, respektive žádnými dopady pro klienta.
10. S absencí subjektivní stránky se odvolací kárný senát nijak nevyjádřil a nezaujal k ní žádnou přezkoumatelnou právní úvahu, což zakládá nesprávné právní posouzení věci. Žalobce v tomto odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 13. 5. 2015, sp. zn. 30 Cdo 5243/2014. Kárný senát v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že přístup jiných trestních senátů odvolacího soudu, která připouštějí konání veřejného zasedání o odvolání v případech nutné obhajoby i při omluvené neúčasti obhájce, zohlednil při uložení kárného opatření. Takový postup je však dle žalobce nesprávný, absenci subjektivní stránky bylo nutno promítnout do závěru, že znaky kárného provinění nebyly naplněny, nikoliv do druhu uloženého kárného opatření.
11. V průběhu odvolacího řízení žalobce rovněž uplatnil námitku promlčení odpovědnosti za kárné provinění, k němuž v průběhu odvolacího řízení došlo.
12. Žalobce vytýká napadenému rozhodnutí, že odvolací kárný senát se k jeho námitce vyjádřil pouze tak, že advokátní předpisy běh promlčecí doby po podání kárné žaloby neupravují, a proto po podání kárné žaloby k promlčení odpovědnosti dojít nemůže.
13. Žalobce vytýká žalované, že nezaujala žádnou přezkoumatelnou právně kvalifikovanou úvahu k námitce, že každé deliktní chování musí podléhat promlčení, a to i po dobu řízení o něm. Podle žalobce jde o obecný ústavní princip, a pokud je úprava v advokátních předpisech mezerovitá a další promlčecí doby neupravuje, je nutno zvolit ústavně konformní výklad a analogicky aplikovat obecnou právní úpravu dle § 29-32 zákona č. 250/2016.
14. Žalobce uzavřel, že jemu vytýkané jednání mělo být posouzeno tak, že nenaplnuje znaky kárného provinění po objektivní stránce, absente protiprávnost po subjektivní stránce - absente zavinění a i kdyby tomu tak bylo, došlo v průběhu odvolacího kárného řízení k promlčení kárné odpovědnosti, navrhl proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

15. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná odkázala na argumentaci obou stupňů kárných senátů, které označila za souladné s praxí odvolacích soudů. Žalovaná konstatovala, že žalobce byl povinen respektovat pokyn předsedkyně senátu, která mu jednoznačně sdělila, že jeho osobní přítomnost při celém veřejném zasedání je nutná, v rámci kolize jednání měl požádat o odročení některého z nich. V situaci, kdy se jeho absence měla týkat pouze vyhlášení rozhodnutí, měl požádat trestní senát, aby rozhodnutí vyhlásil později, v době, kdy již nebude vázán účastí u obchodního sporu. Dalším řešením byla žádost o posečkání se začátkem jednání v obchodní věci, kdy zjevně nešlo o dlouhou dobu, neboť trestní senát podle obsahu protokolu o veřejném zasedání chtěl po poradě pokračovat v jednání v 8. 32. Žalobce se však nepokusil vzniklou kolizi jednání řešit, nepostupoval dostatečně pečlivě a zodpovědně, v důsledku čehož zmařil, byť jen část veřejného zasedání, které musel být z tohoto důvodu odročeno.
16. Argumentace nedostatkem subjektivní stránky kárného provinění neobstojí. Bylo nepochybně prokázáno, že předsedkyně senátu žalobce upozornila, že při veřejném zasedání musí být osobně přítomen až do jeho úplného skončení. Žalobce tedy nerespektoval pokyn soudu, jelikož se tohoto jednání dopustil jako obhájce, nemohla mu být podle § 66 tr. řádu, udělena pokuta, a proto krajský soud věc předal žalované ke kárnému postihu, to shledal zákonným i Vrchní soud v Olomouci, který zamítl stížnost žalobce proti tomuto předání.
17. Co se týče promlčení kárné odpovědnosti žalobce, zde je třeba zdůraznit podle názoru žalované, že v řízení k provinění advokátů neplatí ani podpůrně zákon č. 250/2016 Sb. tedy roční subjektivní a tříletá objektivní doba. Promlčecí doby jsou stanoveny v § 33 odst. 2 zákona o advokacii pro podání kárné žaloby, nikoliv pro dokončení celého kárného řízení, argumentace žalobce není v souladu s právní úpravou. Žalovaná z uvedených důvodů navrhla, aby soud podanou žalobu zamítl.

III.

Posouzení žaloby

18. Městský soud v Praze (dále též jen „městský soud“) ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
19. K prvé žalobní námitce městský soud předně konstatuje, že obecně o rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost se jedná mimo jiné tehdy, když je jeho výrok v rozporu s odůvodněním nebo rozhodnutí vůbec neobsahuje právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jeho důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003–130, též rozsudek č. j. 2 Ads 33/2003–78).
20. Podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. *soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.*
21. K náležitostem odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí uvádí komentářová literatura následující: „*judikatura netrvá na tom, aby v odůvodnění rozhodnutí byla obsažena samostatná pasáž, která by se jimi zabývala. Za postačující se považuje, je-li z odůvodnění rozhodnutí jako celku zřejmé, jaký má správní orgán náhled na ty aspekty dané věci, na které poukázali ve svých podáních účastníci, tedy proč považuje jejich námitky za liché, mylné a provedenými důkazy vyvrácené (rozsudky NSS 7 AfS 1/2010-53, 9 As 66/2009-46 nebo 9 As 71/2008-109). Návrh účastníka, s nímž je třeba se vždy vypořádat, je návrh na provedení důkazu. Pakliž správní orgán navržený důkaz neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést důvod, pro který důkaznímu návrhu nevyhověl. V opačném případě jde o tzv. opomenutý důkaz, jenž zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí (srov. rozsudek NSS 4 As 21/2007-80). (...)*
22. *Jelikož předmětem soudního přezkumu jsou zpravidla rozhodnutí o odvolání, může být nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí dána též tím, že se odvolací orgán nezabýval všemi odvolacími námitkami, tedy že nevyčerpal*

celý rozsah odvolání (rozsudky NSS 3 As 51/2007-84 a 8 Afs 66/2008-71). Neznamená to ovšem, že by odvolací správní orgán byl povinen ke každé odvolací námitce podrobně odůvodnit své stanovisko a vypořádat každý dílčí argument odvolatele. Námitky (odvolací i námitky uplatněné v řízení před správním orgánem I. stupně) lze vypořádat i tak, že správní orgán prezentuje v odůvodnění právní názor odlišný od názoru účastníka řízení, pakliže zdůvodnění tohoto názoru poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Tím jsou minimálně implicitně vypořádány i námitky účastníka, absence odpovědi na jednotlivé argumenty účastníka v odůvodnění rozhodnutí bez dalšího nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Podstatné je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami (rozsudek NSS 6 As 152/2014-78).

23. *Odvolací orgán dostojí své přezkumné povinnosti i tak, že pouze doplní odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání jsou v takovém případě vyplněny odůvodněním prvostupňového rozhodnutí, které tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek s rozhodnutím o odvolání (rozsudek NSS č. 6 As 161/2013-25). Z rozhodnutí o odvolání ovšem musí být zřejmé, že se odvolací orgán neopomněl odvolací námitkou zabývat, tedy že prvostupňové rozhodnutí přezkoumal z pohledu všech odvolacích námitok, tj. v rozporu se zákonem nezúžil rozsah odvolacího přezkumu. Není-li možné takový závěr učinit, pak absence výslovného vypořádání odvolací námitky zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí o odvolání.*
24. *Pokud se odvolací orgán plně ztotožní s úvahami prvostupňového orgánu, jehož odůvodnění poskytuje odpověď na argumentaci uplatněnou v odvolání, může odvolací správní orgán pouze soublasně odkázat na závěry prvostupňového rozhodnutí, aniž by se musel vypořádávat s odvolacími námitkami (rozsudek NSS 1 As 287/2015-51). Pokud ovšem prvostupňové rozhodnutí neskytá dostatečnou oporu pro vypořádání odvolacích námitok, není takový postup možný, jinak odvolací orgán zatíží své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.“ § 76 Rozhodování bez nařízení jednání. In: KÜHN, Zdeněk, Tomáš KOCOUREK aj. Soudní řád správní: Komentář [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2024-3-19]. ASPI_ID KO150_2002CZ. Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X.*
25. Co se týče argumentace, kterou žalobce vtělil do podaného odvolání, pak městský soud z obsahu tohoto odvolání zjistil, že žalobce vznesl následující odvolací námitky.
26. Povinnou účast obhájce u veřejného zasedání konaného k projednání odvolání v případech nutné obhajoby nelze dovodit z § 263 odst. 2 tr. řádu. Žalobce namítl, že tr. zákoník nestanoví, že by při veřejném zasedání byla povinná i účast obhájce a tuto povinnost nestanoví ani trestní řád. Dále žalobce namítl, že výslovnou zmínku o povinnosti mít obhájce při veřejném zasedání o odvolání lze vyložit i jiným způsobem, než že se obhájce musí veřejného zasedání účastnit osobně, jak kárný senát dovodil. Žalobce trval na tom, že je nutno striktně rozlišovat mezi povinnostmi obhájce mít a mezi jeho povinnou účastí u jakéhokoliv úkonu či soudního roku.
27. Z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí se podává, že odvolací kárný senát se předně plně ztotožnil s argumentací kárné komise, a to po právní i skutkové stránce, s tím že nemá, co by k věci doplnil.
28. K samotné námitce žalobce týkající se výkladu účasti obhájce veřejného zasedání odvolací kárný senát vyložil své stanovisko pod bodem šest napadeného rozhodnutí, v němž konstatoval, že shodně jako u hlavního líčení nelze v případech, kdy u obžalovaného trvají důvody nutné obhajoby, konat veřejné zasedání o odvolání v nepřítomnosti obhájce. Výjimkou z povinné osobní účasti obhájce ve veřejném zasedání konaném o odvolání se týká řízení vedené proti obžalovanému, u kterého je dán důvod nutné obhajoby a obžalovaný se podle § 36 odst. 3 obhájce vzdal, v projednávané věci se obžalovaná svého obhájce, tedy žalobce, nevzdala, odvolací soud byl povinen zkoumat, zda důvody nutné obhajoby i nadále trvaly a v době, kdy bylo konáno veřejné zasedání o odvolání obžalované klientky žalobce, důvody nutné obhajoby nadále trvaly a žalobce byl tak povinen se veřejného zasedání účastnit. Prvou odvolací námitku tedy žalovaná řádně vypořádala.
29. V další části podaného odvolání žalobce namítl, že kárný senát se řádně nevypořádal s naplněním subjektivní stránky žalobcova jednání. Poukázal na to, že si stejnou procesní situaci prošel u veřejného zasedání téhož soudu dne 13. 6. 2018, při níž soud trestní řád interpretoval tak, že účast obhájce u veřejného zasedání ani v případě nutné obhajoby nutná není a veřejné zasedání lze konat

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

v nepřítomnosti obhájce. Žalobce namítl, že nejednal ani v úmyslu, ani v nedbalosti porušit povinnosti advokáta.

30. Poté, co přezkoumal obsah napadeného rozhodnutí, je městský soud nucen konstatovat, že s námitkou absence zavinění se žalovaná v napadeném rozhodnutí nikterak nevyřádala.
31. V samotném kárném rozhodnutí žalovaná konstatovala, že praxe soudu není shodná, některé soudy připouští omluvenou neúčast obhájce při veřejném zasedání o odvolání i v případech nutné obhajoby. Text zákona v tomto ohledu zcela nevylučuje ani výklad, který zaujal jiný senát Krajského soudu v Ostravě v jiné věci, proto se kárný senát přiklonil k návrhu kárného žalobce a uložil kárné opatření ve formě napomenutí.
32. Žalovaná v tomto rozhodnutí v zásadě připouští, že žalobce neporušil ustanovení tr. řádu, které lze vykládat oběma způsoby, a sice, že účast obhájce u veřejného zasedání o odvolání v případě nutné obhajoby je nezbytná, stejně jako závěr, tato účast nezbytná není, takový závěr je však nepřipustný. Pokud kárný senát rozhoduje o kárném provinění žalobce, musí učinit jednoznačný závěr, že žalobce svým jednáním porušil konkrétní ustanovení zákona o advokacii, případně etického kodexu. Není možné uložit sankci, byť nejmírnější za situace, kdy kárná komise jednoznačné rozhodnutí neučinila.
33. K tomu je třeba uvést, že podle § 32 a násl. zákona o advokacii „*advokát a advokátní koncipient jsou kárně odpovědní za kárné provinění.*“ Z tohoto ustanovení lze dovodit, že je nutné, aby v první řadě došlo ke kárnému provinění, za něž advokát nebo advokátní koncipient nese kárnou odpovědnost. Kárné provinění je definováno přímo v zákoně. Jedná se o závažné nebo opětovné zaviněné porušení povinností, které má advokát či advokátní koncipient stanovené zákonem nebo stavovským předpisem. Kárná odpovědnost advokátů nebo advokátních koncipientů tedy spočívá v dodržování povinností, kladených zákonem, resp. v opačném případě nutnost nést odpovědnost a následek za porušení těchto povinností. Současně se musí jednat o takové porušení, jež spadá pod kárné provinění. Kárná odpovědnost advokátů tedy vzniká na základě kárného provinění, přičemž se jedná o odpovědnost subjektivní. Subjektivní odpovědnost je typická právě zaviněným porušením právní povinnosti.
34. Žalovaná v napadeném rozhodnutí tuto chybu napravila, neboť zaujala, jak soud shora konstatoval, jednoznačný závěr k tomu, že žalobce svým jednáním ustanovení zákona o advokacii a etický kodex porušil, když vyložila, že jeho účast u veřejného zasedání byla nezbytná.
35. Žalobce však od počátku namítá, že nejednal úmyslně, neboť jiný senát téhož soudu akceptoval jeho nepřítomnost u veřejného zasedání v obdobné situaci, v prvostupňovém rozhodnutí není subjektivní stránka posouzena a rozhodnutí vykazuje uvedenou vadu, v napadeném rozhodnutí pak žalovaná k subjektivní stránce kárného provinění žalobce nezaujala žádné stanovisko.
36. Za této situace městskému soudu nezbyvá než konstatovat, že žalovaná jako odvolací orgán své přezkumné povinnosti nedostala. Zcela se opomněla zabývat jednou z klíčových odvolacích námitek a vzhledem k tomu, že prvostupňovým rozhodnutím byla tato námitka vypořádána vadně, nepostačí, že žalovaná se s argumentací obsaženou v tomto rozhodnutí ztotožnila. Za této situace pak městskému soudu nezbylo, než v souladu s citovaným zákonným ustanovením napadené rozhodnutí zrušit.
37. Městský dále konstatuje, že pokud jde o třetí odvolací námitku, tedy uplynutí promlčecí doby, zde žalovaná již své stanovisko k této námitce v napadeném rozhodnutí řádně odůvodnila.

IV. Obiter dictum

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

38. Vzhledem k tomu, že napadeným rozhodnutím zůstává nevypořádána jediná odvolací námitka, má městský soud za to, že lze přezkoumat žalobní námitky, ohledně nichž bylo napadené rozhodnutí odůvodněno řádně.
39. Klíčová žalobní námitka spočívá ve výkladu § 263 odst. 3 tr. řádu, podle tohoto ustanovení, „*při veřejném zasedání konaném o odvolání musí obžalovaný mít obhájce ve všech případech, kdy ho musí mít při hlavním líčení.*“
40. Mezi účastníky není sporu, že v projednávané věci šlo o případ tzv. nutné obhajoby, tedy obžalovaná, o jejímž odvolání mělo být rozhodnuto, musela být od počátku trestního řízení zastoupena obhájcem. Literatura k citovanému zákonnému ustanovení uvádí následující: „*shodně jako u hlavního líčení. Nelze v případech, že nadále u obžalovaného trvají důvody nutné obhajoby § 36, § 39 odstavec jedna konat veřejné zasedání, odvolání v nepřítomnosti obhájce § 202 odstavec čtyři věta druhá obhájce je proto nutno vyrozumět o termínu konání veřejného zasedání podle § 233 odstavec dva tak, aby mu zbývala od vyrozumění o něm alespoň pětidenní lhůta k přípravě. Její zkrácení je možné jen s výslovným souhlasem obhájce, nedodržení lhůty za současného nesouhlasu obhájce s jejím zkrácením má za následek, že veřejné zasedání nelze konat.*“ (ZELENKA, Pavel. § 263 Řízení u odvolacího soudu. In: DRAŠTÍK, Antonín, Jaroslav FENYK aj. Trestní řád: Komentář [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2024-3-19]. ASPI_ID KO141_1961CZ. Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X.)
41. Již z této stručné citace je zcela evidentní, že přítomnost obhájce při hlavním líčení, tak, jak je zakotvena v § 202 odst. 4 tr. řádu, kde je výslovně uvedeno, že v případech nutné obhajoby nelze konat hlavní líčení bez přítomnosti obhájce, se stejně uplatní rovněž při veřejném zasedání o odvolání; je tedy zřejmé, že účast žalobce v odvolacím řízení byla nutná a žalobce, pokud (navíc) přes výstrahu a upozornění předsedkyně senátu jednací síň opustil, jednal v rozporu se zákonným ustanovením.
42. Pokud jde o námitku promlčení odpovědnosti za kárné provinění, podle § 33 odst. 2 zákona o advokacii ve znění účinném do 23. 4. 2019 (v době, kdy se žalobce měl kárného provinění dopustit), platilo, že *kárná žaloba musí být podána do šesti měsíců ode dne, kdy se kárný žalobce o kárném provinění dozvěděl, nejpozději však do dvou let ode dne, kdy ke kárnému provinění došlo. Do šestiměsíční lhůty se nezapočítává doba, po kterou byly činěny přípravné úkony k prověření, zda ke kárnému provinění došlo; tato doba nesmí být delší dvou měsíců.*
43. Z uvedeného vyplývá, že kárné řízení není spjata s prekluzivními lhůtami, jejichž uplynutím by kárná odpovědnost zanikla, pokud je tedy řízení včasné zahájeno, není kárný senát vázán žádnou lhůtou, do které by musel rozhodnout, aby předešel zmíněnému zániku odpovědnosti.
44. Co se týče subsidiárního použití jiných předpisů, podle § 35 e) téhož zákona
 - (1) *Podrobnosti o kárném řízení stanoví kárný řád.*
 - (2) *Nestanoví-li tento zákon nebo kárný řád něco jiného nebo nevyplyvá-li něco jiného z povahy věci, použijí se v kárném řízení přiměřeně ustanovení trestního řádu.*
45. Nikoli tedy zákon o přestupcích, ale trestní řád je namíste použít v případě mezer právní úpravy. Zákon upravuje použití toliko trestního řádu – jako procesního předpisu a nikoli trestního zákona, který obsahuje ustanovení o promlčení trestní odpovědnosti.
46. Aplikace zákona č. 250/2016, o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, je omezena na specifickou situaci – dle § 35ea) zákona o advokacii.
47. V § 35ea) odst. 1 zákona se uvádí, „*řízení o přestupku podle zákona o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu, projednává-li tento přestupek orgán Komory, se postupuje obdobně podle ustanovení*
48. *a) zákona upravujícího odpovědnost za přestupky a řízení o nich upravujících podmínky odpovědnosti za přestupek, druhy správních trestů a ochranných opatření a zásady pro jejich ukládání a*

49. *b) hlavy čtvrté s výjimkou § 32 odst. 1 až 5, 7 a 8, § 33 odst. 2 a § 35b.*
50. Z citovaného zákonného ustanovení je zřejmé, že zákon o přestupcích se použije pouze v případě, že se advokát dopustí přestupku podle zákon č. 253/2008 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu, (dále zák. „AML“), o nichž je žalovaná rovněž oprávněna rozhodovat (viz § 52 odst. 1 písm. d) AML). V takovém případě však žalovaná nepovede kárné řízení, ale povede řízení o přestupcích. Pro řízení o přestupku neplatí ustanovení o lhůtách pro podání kárné žaloby. To však není případ žalobce.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

51. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žalobní námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí je důvodná, a proto v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s napadené rozhodnutí bez nařízení jednání zrušil.
52. V dalším řízení žalovaná přezkoumá rozhodnutí kárné komise, vázána v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. právním názorem vysloveným městským soudem v tomto rozsudku a zejména řádně vypořádá odvolací námitku žalobce spočívající v absenci subjektivní stránky kárného provinění.
53. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s., ve věci úspěšnému žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které představují zaplacený soudní poplatek 3 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. březen 2024

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.